Marcel LUCA
Când nu vor fi gândaci de Colorado

Inginerul agronom Cercel I. Cerceluş îşi aranjă în sertarul din mijloc al biroului ultimele hârtii şi se rezemă apoi, cu un oftat, de speteaza moale a fotoliului. Îşi privi cu atenţie ceasul. O făcu preţ de câteva clipe, după care un imens semn de întrebare începu să i se zugrăvească pe faţă. Când se transpuse definitiv în sensul acestui semn ortografic, inginerul Cerceluş, marcând delicat apoteoza, sughiţă scurt. Revenindu-şi din surpriză, cu o mângâiere graţioasă a mâinii stângi astâmpără tremurul mustăcioarei subţiri, iar cu arătătorul mîinii drepte apăsă viguros pe clapa roşie a claviaturii micului panou instalat pe birou. Ecranul inundă încăperea cu lumina albăstruie pe care o împrăştiau reflectoarele din hala Staţiunii de robotractoare. În faţa teleobiectivului se instală robotul-dispecer principal. Beculeţele colorate de control de pe creştet i se aprindeau şi se stingeau cu repeziciune, dovedind o nervozitate deosebită. - Ei?! rosti inginerul Cerceluş, cu tonul pisicii care îşi oferă unui şoarece tutela. Cum se face că au trecut TREI MINUTE de când trebuia să-mi transmiţi raportul pentru activitatea zilei de azi şi totuşi nu-mi dai nici un semn de viaţă? S-a zis cu participarea ta la faza judeţeană a Ciberniadei de şah! Dispecerul hurui amărât din laringofon şi scuipă de necaz o rotiţă dinţată. Abia după aceea zise, ocolind privirea inginerului: - Robotractorul nr. 13 nu a sosit încă! Cercel I. Cerceluş întrerupse repede legătura, pentru a-şi savura uluirea de unul singur. “De necrezut”, se gândea el; “orice tractor se autolimitează, se autodirijează, se autoreglează, se autoperfecţionează, se auto-planifică, (...), se autocritică! Şi-atunci? Ce-a păţit “Treişpele” ăsta? E primul caz din istoria agriculturii cibernetice când un robot-tractor nu se întoarce în locul fixat, la ora fixată, cu sarcinile îndeplinite.” Reluă legătura cu hala. Dispecerul era negru de supărare şi nu se lumină la faţă decât după câteva secunde, când reuşi să repare siguranţa care-i sărise din cauza tensiunii momentului. Cerceluş comută şi obţinu imaginea robotractoarelor care se aliniaseră devreme la marginea halei. Dispecerul se apropie de ele, cerându-le relaţii despre Numărul 13, nu prin radio, ci sonor, din respect pentru imaginea inginerului de pe ecranul de control. - “Numărul 12”, ai lucrat lângă “13”, nu ai observat nimic deosebit? Robotractorul 12 se scărpină gânditor cu un tirant lateral pe aripa din dreapta şi zise cu convingere: “Nu”! - “Numărul 14”, ştii ceva? Paisprezecele, de o construcţie mai nouă, proaspăt sosit în Staţiune, era mai timid, aşa că rosti “Nu”-ul mai încet, în timp ce-şi vâra plugul între roţi, cu aerul unui căţel admonestat. Numărul 1 - veteran al agriculturii cibernetice din această zonă - îşi îngădui să-şi exprime părerea neîntrebat: - Propun să se deplaseze un om la faţa locului! Inginerul agronom înlemni. La orice, numai la un contact atât de nemijlocit cu natura, nu se aşteptase - deoarece nu încăpea îndoială că în sarcina lui cădea această misiune. Întrerupând legătura, se ridică din fotoliu, ieşi din încăpere, îşi prinse piciorul între plăcile scării rulante şi ajunse pe terasă. Mica farfurie zburătoare - proprietate personală - îl aştepta încălzindu-se la soarele care se pregătea să apună. Cu o mână destul de nesigură deschise portiera ovală, iar cu o mână mai sigură îl scoase de urechi afară pe puştiul tehnologului şef, care se rătăcise întâmplător înăuntru pentru a-i demonta tabloul de bord. Fără zgomot, se ridică în aer, îndreptându-se spre sectorul “Robotractorului nr. 13”. Îl zări de departe. Îi mai rămăseseră de arat, într-un colţ, aproape patru metri pătraţi. Dar acolo dormea un om! Cum programarea nu avea în vedere o asemenea situaţie, “Treişpele” era complet derutat, aşa că aştepta, pur şi simplu! Cerceluş ateriză la câţiva paşi de “Treişpele” care funcţiona în relanti. Coborând, îl încercă o ciudată senzaţie de eliberare, în timp ce glomerule reavăne i se strecurau între picior şi încălţăminte. Apropiindu-se de cel care era culcat, se aplecă şi-l bătu pe umăr. - Hei! Sunteţi amabil să vă treziţi? Aşa, uşurel... Soarele se apropia de asfinţit. Omul era un bărbat între două vârste, deşirat, blond, şi avea un aer somnolent, de poet - mină pe care şi-o câştigase probabil cu mult înainte de a învăţa să citească. - Ah, natura! Natura, mama noastră! declamă el odată săltat în picioare, aruncându-şi pumnii spre

cer şi căscând voluptuos. - Cum de-aţi adormit aici, în plin câmp?! se minună Cerceluş, uitând de necazurile care-l aduseseră şi pe el în afara oraşului, prima dată după douăzeci de ani de meserie. - O! exclamă celălalt, sunt entomolog... Cred că cunoaşteţi: mă ocup de gângănii, fluturi şi alte chestii de-astea. Aici am ajuns în împrejurări excepţionale. Îşi strânseră mâinile şi se prezentară. Omul continuă să se explice. - Astăzi, pe când sfârşeam cu masa de prânz, robotul meu însărcinat cu munca de teren a intrat în casă ca o furtună şi mi-a oferit, în loc de desert, un exemplar superb de Leptinotarsa decemlineata... - Un gândac de Colorado adevărat? clipi neîncrezător agronomul. - Pe cinstea mea! Ei bine, l-am luat în palmă ca să-l privesc mai îndeaproape, iar dumnealui a profitat de admiraţia mea ca să zboare pe fereastră! - Ce chestie, dom'le! Sper că robotul a acţionat imediat... - Nu, făcu trist entomologul. Socotindu-mă probabil un idiot, în semn de protest, s-a scurtcircuitat pe loc... L-am lăsat şi am sărit pe geam, de la etajul zece, în urmărirea gândacului. M-am salvat doar autosugestionându-mă că sar de la parter... Zărindu-l în cele din urmă şi fugărindu-l până aici, l-am făcut prizonier în capcana asta... - sfârşi, scoţând din buzunarul de la piept o cutiuţă şi lăsându-l pe Cerceluş să privească, printr-o găurică, minunăţia. - Fantastic! Sper că veţi reuşi să înmulţiţi cumva fosila asta, pentru scopuri didactice. - Vom încerca, vom încerca... cu gândul ăsta am adormit de fapt, pe când mă odihneam după atâta alergătură. Sper că mă duceţi în oraş cu farfuria dumneavoastră. "Treişpele", nemaiavând nici un obstacol în faţă, se urnise din loc, grăbindu-se să-şi sfârşească treaba. Inginerul Cerceluş, conducându-l îndatoritor pe entomolog spre discoplan, apucă să mai audă robotractorul, care, între două rateuri, filozofa ca pentru el: "Ce ţi-e şi cu agricultura asta! De dimineaţă până seara..."